

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Oboer/156/2013
Identifikačné číslo spisu:	8298897865
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8298897865.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného S.O.A, s. r. o., so sídlom Kračúnovce 97, IČO: 31 722 539, proti povinnému: GEMM, spoločnosť s ručením obmedzeným, Bardejov, so sídlom Nábrežná 6, Bardejov, IČO: 17 077 397, o vymoženie 7 399,99 Eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 0Er 540/1998, na dovolanie JUDr. Ing. Karola Mihala, súdneho exekútora, Moyzesova 34, 040 01 Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 21 CoE 29/2013~43, zo dňa 28. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Mihala o d m i e t a .
Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bardejov uznesením č. k. 0Er 540/1998-17 dňa 22. mája 2012 exekúciu, vedenú súdnym exekútorom JUDr. Ing. Karolom Mihalom vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. O trovách exekúcie rozhodol tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podal odvolanie súdny exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal, ktorý navrhol uznesenie zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Oprávnený vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol odvolanie súdneho exekútora odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou, alternatívne rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť.

Odvolací súd sa pred rozhodnutím vo veci samej zaoberal otázkou oprávnenosti osoby na podanie odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa a odvolanie súdneho exekútora podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. odmietol lebo bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Exekučné konania sa podľa § 36 ods. 2 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) začalo 24. marca 1998. Podľa v tom čase účinného znenia § 37 ods. 1 EP účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný. Ani v ďalších odsekoch tohto ustanovenia nie je súdnemu exekútorovi priznané postavenie

účastníka konania. Postavenie účastníka exekučného konania teda v tom čase súdny exekútor nemal a až zákonom č. 32/2002 Z. z. (účinný od 1. februára 2002) došlo k zmene v § 37 ods. 1 EP, keď sa na konci tohto ustanovenia pripojila veta: „Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor“. Z prechodných ustanovení predmetnej novely - § 235 ods. 2 EP vyplýva, že konania začaté do 1. februára 2002 sa dokončia podľa doterajších predpisov. Súdnemu exekútorovi EP v čase začatia exekučného konania - 24. marca 1998 - postavenie účastníka konania nepriznával.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal. Namietal nesprávne právne posúdenie veci vo veci trov exekúcie a vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že konaním súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhoval, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnený sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný proti uzneseniu vymenovaných v § 239 ods. 1 písm. a/, b/ a odseku 2 § 239 písm. a/, b/ a c/ O. s. p.

Nakoľko v danej veci uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky žiadneho z uvedených uznesení (bolo napadnuté uznesenie o odmietnutí odvolania), dovolanie podľa § 239 O. s. p. proti nemu nie je prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočných rozhodnutí, neobmedzil sa dovolací súd len skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou vymenovanou v § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/ a g/ O. s. p. (t. j., či nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom, nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré môžu začať len na takýto návrh, alebo o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, resp. súdom nesprávne obsadeným).

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že súdny exekútor (okrem nesprávneho právneho posúdenia veci z hľadiska rozhodovania o trovách) namieta odňatie mu možnosti konať pred súdom postupom odvolacieho súdu, ktorý jeho odvolanie odmietol, keďže má za to, že je účastníkom exekučného konania.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práva právom chránených záujmov.

Súd prvého stupňa odvolaním súdneho exekútora napadnutým uznesením proti nepriznaniu mu trov exekúcie rozhodol 22. mája 2012. Podľa § 37 ods. 1 v tom čase platného zákona č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný. Teda nie aj súdny exekútor. Až zákonom č. 32/2002 Z. z., účinným od 1. februára 2002, došlo k zmene tak, že v § 37 ods. 1 sa na konci pripojila veta: „Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkmi konania je aj poverený exekútor“. Preto pokiaľ exekútor podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa, podal ho ako neoprávnená osoba na podanie odvolania. Správne preto dovolací súd rozhodol, ak jeho odvolanie odmietol. Takýmto postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k odňatiu

možnosti exekútora konať pred súdom.

Nesprávne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia súdneho exekútora boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné a o takýto prípad v danej veci nešlo.

Dovolací súd preto dospel k záveru; že v prejednávanej veci je dovolanie súdneho exekútora podľa Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, keďže v konaní na súdoch nižších stupňoch nezistil vadu uvedenú pod písm. f/ § 237 O. s. p. a ani vady uvedené v § 237 pod písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p.

Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 126/2009 z 20. mája 2009, sp. zn. 1 Cdo 14/2010 z 27. januára 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok neprípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto uznesenie prijal dovolací senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.